

Το Κυρίαρχο Κριτήριο στη Λήψη των Αποφάσεων κατά τη Διοίκηση της Επιχείρησης και της Εκκλησίας (Αθανάσιος Κολιοφούτης, Δρ. Θεολογίας - Εκπαιδευτικός)

[/ Πεμπτουσία](#)

Ο μάνατζερ καλείται να λάβει σημαντικές αποφάσεις προκειμένου να αντιμετωπίσει πληθώρα προβλημάτων. Κατά τη διαδικασία λήψης μιας απόφασης ακολουθεί με συνέπεια κάποια στάδια. Ο προσδιορισμός του προβλήματος και των εναλλακτικών λύσεων του, η αξιολόγηση αυτών των εναλλακτικών λύσεων, η επιλογή της καλύτερης λύσης, η εφαρμογή της απόφασης και η αξιολόγηση των αποτελεσμάτων αυτής της απόφασης προδίδει μια συστηματοποίηση στη διαδικασία προσέγγισης και επίλυσης ενός προβλήματος. Για την αίσια έκβαση αυτής της διαδικασίας ο μάνατζερ καλείται να απαντήσει σε τρία βασικά ερωτήματα: α) Ποια από τις λύσεις ενός προβλήματος είναι η περισσότερο εφαρμόσιμη; β) ποια είναι η πλέον ικανοποιητική; και γ) ποιας οι συνέπειες είναι οι περισσότερο ευνοϊκές ή και οι λιγότερο δυσμενείς; Με δεδομένο ότι η απάντηση στα ερωτήματα αυτά δεν μπορεί να είναι ούτε εύκολη, ούτε αντικειμενική, οι μάνατζερς κατά την επιλογή μιας λύσης χρησιμοποιούν

σε μεγαλύτερο ή σε μικρότερο βαθμό και τη δική τους υποκειμενική κρίση [131].

Κατά την αντιμετώπιση των προβλημάτων που συνεπάγεται ο πνευματικός αγώνας της καθοδήγησης των τέκνων τους, οι ποιμένες διά της έμπονης προσευχής τους εναποθέτουν τα προβλήματα αυτά κατ' αρχήν στον ίδιο το Θεό. Αν λοιπόν οι χριστιανοί δεν μπορούν παρά να αναφέρονται προσευχόμενοι στο Χριστό όχι ως μεμονωμένα άτομα, αλλά ως μέλη του ενιαίου σώματος Του, τότε πολύ περισσότερο ο ποιμένας, ο οποίος είναι επιφορτισμένος με το έργο της καθοδήγησης των λογικών προβάτων του Χριστού και την πνευματική στήριξη τους, οφείλει να προσάγει στο Θεό κατά τις προσευχές του, τα πνευματικά αιτήματα όλων των πνευματικών του παιδιών [132]. Ο Θεός, ο οποίος διά της προσευχής καθίσταται αποδέκτης των αιτημάτων των παιδιών Του, οικονομεί με γνώμονα το πραγματικό συμφέρον τους. Αυτό βέβαια, δε σημαίνει πως ο ποιμένας δεν προβαίνει σε μια διαδικασία κριτικής αξιολόγησης των προβλημάτων του ποιμνίου του και συσχετισμού της ενδεδειγμένης λύσης τους με τους ποικίλους κοινωνικούς, ψυχολογικούς ή άλλους παράγοντες, που μπορούν να προαγάγουν ή να αναστείλλουν την εφαρμογή τους.

Ωστόσο, αν η επίλυση των προβλημάτων μιας επιχείρησης έρχεται ως επιστέγασμα υποκειμενικών κρίσεων των μάνατζερς, στις οποίες αυτοί καταλήγουν κατόπιν της διαδικασίας που περιγράψαμε παραπάνω, το ίδιο δε χαρακτηρίζει και την πρακτική των ποιμένων. Οι ποιμένες δεν αναλώνονται σε μια διαδικασία επινόησης λύσεων, όπως οι μάνατζερς, γιατί απλούστατα αυτές υπάρχουν ήδη. Περιγράφονται με σαφήνεια στο Ευαγγέλιο του Χριστού από τον ίδιο και ως εκ τούτου περιβάλλονται με διαχρονική ισχύ και απόλυτο κύρος. Οι ποιμένες δεν αναζητούν την πλέον εφαρμόσιμη ή ικανοποιητική λύση από πολλές, γιατί απλούστατα δεν προκρίνονται πολλές λύσεις επί των προβλημάτων. Ο Χριστός είναι η οδός, η αλήθεια και η ζωή [133], και μόνο όποιος ακολουθεί τη διδασκαλία Του αποδέχεται το καταστατικό της σωτηρίας του, οι όροι του οποίου είναι σαφείς και αμετάκλητοι και περιγράφονται με σαφήνεια στο Ευαγγέλιο Του.

Ως εκ τούτου, το βασικό μέλημα των ποιμένων έγκειται περισσότερο στην επικαιροποίηση των λύσεων αυτών στη σύγχρονη πραγματικότητα. Οι ποιμένες απλά καλούνται να απλώσουν γέφυρες ανάμεσα στο ζωντανό λόγο του Θεού, που απευθύνεται στον άνθρωπο κάθε εποχής και κάθε κοινωνίας, και τις δομές του σύγχρονου κόσμου, που πολλές φορές φαλκιδεύουν την ανθρώπινη ελευθερία και φράζουν το δρόμο προς την εφαρμογή του. Οι δυσχέρειες αυτού του έμπονου και απαιτητικού εγχειρήματος είναι προφανείς και προϋποθετούν περίσσεια αγάπης και συνεχή πνευματικό αγώνα. Τελικά, οι ποιμένες καλούνται όχι να εξεύρουν νέες λύσεις, αλλά να αναδειχθούν σε πνευματικούς ασυρματιστές του θελήματος του Θεού, τα διαχρονικά σήματα του οποίου, καλούνται να μεταφέρουν δυνατά και καθαρά στον σύγχρονο άνθρωπο.

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)

131. Φλώρος, Χ. 1993. Σύγχρονη διοικητική των επιχειρήσεων. Αθήνα : Σύγχρονη Εκδοτική, σ. 164.

132. Κολιοφούτης, Α. 2012. Η ποιμαντική διακονία των προβλημάτων και των αναγκών του πληρώματος της Εκκλησίας στα κείμενα των δύο Αναστασίων Α΄ και Β΄ Αντιοχείας. (διδασκ. διατρ.). Θεσσαλονίκη, σσ. 81-82.

133. Ιω. ιδ΄ 3-4.